

ספרי' - אוצר החסידים - ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
ראשון

היכל
שביעי

מאמר ד"ה
בשעה שעלה משה למרום
יום ב' דחג השבועות, ה'תש"ז

מכבוד קדושת

אדמו"ר יוסף יצחק

צוקלרר"ה נבנ"מ ז"ע

שניאורסאהן

מליובאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת

"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות ושמונים לבריאה

בס"ד, יוס' ב' דחה"ש, תש"ו

אריב"ל בשעה שעלה משה למרום אמרו מה"ש לפני הקב"ה רבש"ע
 מה לילוד אשה בינינו, אמר להן לקבל תורה בא, אמרו לפניו
 חמדה גנוזה שגנוזה לך תשע מאות שבעים וארבע דורות (באלפים שנה
 שקדמה תורה לעולם היו עתידין דורות הללו להבראות רש"י) קודם
 שנברא העולם אתה מבקש ליתנה לבשר ודם, מה אנוש כי תזכרנו ובן
 אדם כי תפקדנו, ה' אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך
 על השמים, ופרש"י אדיר הוא הרבה בארץ ואין ראוי לך ליתן הודך שם
 כי אם על השמים, א"ל הקב"ה למשה החזיר לתן תשובה, אמר לפניו
 רבש"ע מתירא אני שמא ישרפוני בהבל פיהם, א"ל אחוז בכסא כבודי
 והחזר להן תשובה אמרו לפניו רבש"ע תורה שאתה נותן לי מה כתיב
 בה אנכי ה"א אשר הוצאתיך מאמ"צ, אמר להן למצרים ירדתם, לפרעה
 השתעבדתם, תורה למה תהא לכם כו' כלום אתם עושי' מלאכה שאתם
 צריכין שבות, משא ומתן יש ביניכם, אב ואם יש לכם, קנאה יש ביניכם,
 יצה"ר יש ביניכם (שבת פח, ב) וצ"ל מהו"ע הקטרוג דמה"ש בנתינת
 התורה לבי' ותפסו בהשמות אנוש ואדם, באמרם מה אנוש כו' ובן אדם
 וגו' הלא ד' שמות יש לו למין המדבר אדם אנוש איש גבר, ומהו
 טענתם מה אדיר שמך בכל הארץ אשר משו"ז אין ראוי לתת התורה
 בארץ, ומה חדש רש"י בפירושו אדיר הוא הרבה בארץ דמשמע שבזה
 הוא מטעים טענת מה"ש שאין ראוי לתת התורה בארץ, וצ"ל מהו ההטעמה,
 וכשרצה הקב"ה להשיב מענה למה"ש אמר למשה להחזיר להן תשובה,
 הלא בהקטרוגים דהמלאכים על בריאת העולם ועל בריאת האדם החזיר
 להן הקב"ה בעצמו, וכאן אמר למשה החזיר להן תשובה, ומהו תשובתו
 של משה להקב"ה שהוא מתירא שמא ישרפוהו בהבל שבפיהם, הלא
 מה"ש הם המלאכים דעולם הבריאה דעליהם נא' משרתיו אש לוהט,
 דכולן אש ונקראי' שרפים, הנה מהאש שלהם לא נתיירא ורק נתיירא
 מהבל שבפיהם, ועוד זאת הנה הטעם שמה"ש נקראים שרפים לפי שנשרפים
 באור ההשגה שמישיגים באור האצ"י כמ"ש במ"א בפ"י ענין אמירתם ג"פ
 קדוש שהם בעלי השגה וידיעה רחבה באלקות א"כ להיות נשרף בהבל
 שבפיהם הבא מאמירת קדוש הוי מדריגה גבוה ביותר ומפני מה לא חפץ
 משה בזה, ולא זו שלא חפץ אלא עוד התיירא, דענין היראה מורה על
 דבר שאין חפצים בזה מפני שהוא דבר לא טוב, וגם מהו"ע העצה שנתן
 לו הקב"ה אחוז בכסא כבודי, ובכללות ענין התשובה דמשה למה"ש אינו
 מובן מה שטוען עליהם למצרים ירדתם וכו' דמהיותר ראוי לו לטוען
 בענין האמונה בפסוק דאנכי ה"א וגו' יש בו ב' ענינים הא' האמונה
 במצוי ראשון שהוא אל יחיד אלקי השמים אדון העולם, וכמ"ש הרמב"ם
 וידיעת דבר זה מ"ע שנא' אנכי וגו' והב' הו"ע יציאת מצרים והו"ל
 למשה לטוען בענין האמונה דחשיב יותר מענין יצי"מ, ומהו טענתו

בענין יצי"מ בכלל וכן כל הטענות דשבות ומר"מ קנאה ויצה"ר, דהלא המלאכים בקשו תנה הודך על השמים שיותן הת' ברוחניות, אשר אז הרי לכאורה אין מקום לתשובתו של משה.

ולהבין כ"ז יש להקדים תחלה משנת"ל דהגם דגשמת אברהם והאבות ירדו למטה ונתלבשו בגופים ומ"מ עבודתם בתומ"צ נק' בשם ריחות לפי שהתלבשותם בגופים אינה הלבשה גמורה וקיום המצות הי' ברוחני אבל אנו שמן תורק כאדם שמוריק מכלי אל כלי חבירו בכירור שכל האנושי בחכמת התורה ובקיום המצות מעשיות שבוה דוקא ממשיכים המשכת העצם ב"ה.

(ח) אמנם עדיין צ"ל דעם היות דריח הוא אינו עצמות הדבר כ"א הארה לבד, אבל עם זה הרי כללות ענין הריח בכל מדרי' שהיא ה"ה מדרי' גבוה ביותר, דהנה ארו"ל (ברכות מג, ב) אמר רב זוטרא בר טובי' אמר רב מנין שמברכין על הריח שנא' (תהלים קנ, ו) כל הנשמה תהלל יה, איזהו דבר שהנשמה נהנית ממנו ואין הגוף נהנה ממנו הוי אומר זה הריח והכוונה בזה דריח מגיע באור וחיות הנפש שלמעלה מהחיות שמתלבש בגוף, דזהו שהנשמה נהנה ממנו, דהנאה הו"ע העונג דהעונג עושה התרחבות והתפשטות בכל דבר כמ"ש (משלי טו, ל) שמועה טובה תדשן עצם, דהעצמות גידולם אינם בהתרחבות כמו הבשר, ומ"מ הנה הענג דשמועה טובה מדשן גם את העצמות לפי שהענג והנאת דבר פועל התרחבות והתפשטות והריח להיותו מגיע בחיות הנפש מה שלמעלה מהחיות המתלבש בהאברים להחיותם, היינו שגורם התפשטות החיות במה שלמעלה מהתלבשות, ולכן הנה הנשמה נהנית ממנו ואין הגוף נהנה ממנו להיותו חיות שלמעלה מהתלבשות בגוף ומהאי טעמא הנה פי' הריח משיב את הנפש שזהו מפני שמגיע למעלה מהחיות המתלבש, וכאשר האדם מתעלף ל"ע והתפשטות החיות מסתלק מהאברים ונכלל בעצם נפשו, הנה ע"י ריח חזק משיבים נפשו לפי שהריח ממשיך חיות חדש מהנפש שלמעלה מהתלבשות, אשר הדוגמא מזה למעלה הוא האור דאוא"ס שלמעלה מהשתל', דזהו פי' וביאור המא' וכמה גופין תקינת לון דקאי על ספירות העליונות דקא חשיב להו חסד דרועא ימינא, גבורה דרועא שמאלא, תפארת גופא כו' וההוא נביעו דקאי על אור הקו הנמשך מהאוא"ס ב"ה לכל הספירות איהו כנשמתא לגופא דאיהו חיים לגופא, דכ"ז הוא האור המתלבש בכלים, אבל הריח שהנשמה נהנית ממנו הכוונה על בחינת האור א"ס שלמעלה מהשתל', א"כ הנה האבות שהמצות שלהם היו בחי' ריח זהו שהמשיכו בחי' אוא"ס שלמע' מההשתל', א"כ מהו ההתחדשות דמ"ת, אך הענין הוא דהנה באמת האבות המשיכו מדריגות גבוהות ונעלות שהרי עבודתם היתה במס"נ ובפרט ע"י הנסיונות המשיכו ג"כ גילויים מעצמות אוא"ס ב"ה רק עיקר ההפרש הוא שהאבות המשיכו רק הארה לבד ובמ"ת ניתן המשכת העצמות, וזהו"ע מתן תורה שניתנה מתנה זו לכל ישראל שכל א' מישראל בכחו להמשיך ע"י עבודתו בתומ"צ

המשכת העצמות ומצינו דבחי' העצם אפי' במדרי' תחתונה היא גבוה יותר מהארה של מדרי' עליונה, דהנה ידוע דכל נבואה היא מנו"ה דאצי', ועם היות דנו"ה ה"ה לבר מגופא מ"מ הם מדרי' אצי' ממש, דנבואת ישעי' הי' מנו"ה דבריאה, ונבואת יחזקאל הי' מנו"ה דיצי' וכ"ז הוא מבחי' נו"ה דאצי' כמו שנתלבשו בנו"ה דברי' ויצי' דהנה ארוז"ל (חגיגה י"ג, ב) אמר רבא כל שראה יחזקאל ראה ישעי' למה יחזקאל דומה לבן כפר שראה את המלך ולמה ישעי' דומה לבן כרך שראה את המלך, דכרך וכפר הם בריאה ויצי' דהכרך מוקף חומה, דבעולם הבריאה מושג אפס קצה מהאור והגילוי דאצי' והוא מוקף מאור האצי', משא"כ יצי' הוא כפר, ונבואת משה הי' מיסוד אבא מלובש בבחי' נה"י דז"א, וג"ז מבחי' אחריים לבד כמ"ש וראית את אחורי ופני לא יראו, והרי מצינו שהרשב"י והאריוז"ל השיגו למעלה הרבה מנו"ה, שה"ה מדברים ומבארים עניני פרצופי או"א עתיק ואריך, וגם בענין פרצוף א"ק, וידוע הענין בזה דהשגת הרשב"י והאריוז"ל בעולם האצי' הוא בבחי' ידיעת המציאות לבד לא השגת המהות, ועם היות שהשגתם היתה ברוה"ק, אמנם ידוע דרוה"ק הוא בעולם היצי', היינו בהאורות דעולם היצי' עצמו, והשיגו עי"ז באצי' בבחי' ידיעת המציאות ומה שראה ר' ישמעאל כה"ג הוא בהיכלות דיצי', וכן ד' שנכנסו לפרד"ס, דכל מה שהשיגו עי"ז באצי' הוא רק בחי' ידיעת המציאות בלבד, דמהות האצי' לא השיג אדם מעולם, וזה תהי' ההשגה דלעתיד שיהי' מושג מהות האצילות, משא"כ נבואה היא גילוי מהות נו"ה דאצי' ממש וכמ"ש הרח"ו ז"ל בשעה"ק אשר הנבואה היא דבאותה המדרי' שהי' הנבואה הנה אותן האורות נחקקו ונצטיירו במח' הנביא היינו שתחלה נחקקו בהנביא האורות דנו"ה דאותו עולם שהוא במדריגתו כמו בישעי' הנו"ה דברי' וביחזקאל הנו"ה דיצי' ואח"כ מצטיירים בו הנו"ה דאצי' המתלבש בהם, ובזה יובן ל' הרמב"ם (הל' יסוה"ת פ"ז ג) הדברים שמודיעים לנביא במראה הנבואה דרך משל מודיעים לו (היינו הנו"ה דמדרי' שלו) ומיד יחקק בלבו פתרון המשל במראה הנבואה, וידע מה הוא, (היינו הנו"ה דאצי') ומשו"ז מעלת הנבואה היא למע' הרבה מהחכ', והגם שיש מעלה ג"כ בחכ' וכמרוז"ל (ב"ב יב, א) אמר אמימר וחכם עדיף מנביא שנא' (תהלים צ, יב) ונביא לבב חכמה מי נתלה במי הוי אומר קטן נתלה בגדול, הנה הטעם הוא מפני שההשגה היא במדריגות גבוהות יותר מ"מ הרי מעלת הנביאים הרבה יותר ממעלת החכמה, כמ"ש במ"א בארוכה, הרי דבחי' העצמי גם ממדרי' התחתונה גבוה ולמע' מההארה של מדרי' עליונה.

קיצור. יקשה דמצות האבות ריחות היו וריח ממשך מה שלמעלה מהתלבשות ומהו ההתחדשות דמ"ת, ויתרון דהאבות המשיכו הארה ובמ"ת המשכת העצמות עצמות התחתון גבוה מהארת העליון וראי' ממעלת הנבואה על החכמה.

ט) והנה בעומק הענין הוא שבבחי' העצמי גם שהוא ממדרי' תחתונה יש בזה גם בחי' העצמי שלמע' במדרי'. ויובן זה מענין השפעת השכל והשפעה עצמית. דהשפעת השכל עם היות שזה השפעה רוחנית ה"ה רק הארה לבד שנשפע מן המשפיע אל המקבל, דלכן הנה דוקא כאשר המקבל הוא בעל שכל בעצמו אז הנה נתוסף לו שכל ע"י ההשפעה, אבל כאשר שומע ההשפעה אינו בעל שכל בעצמו הרי ע"י השפעה זו לא יתהווה מאומה, אבל בהשפעה עצמית הגם שהיא השפעה גשמי' נעשה מזה מהות שכל אצל הנוולד מפני שזהו המשכת העצם מה שלמע' ממה שבגלוי אצל המשפיע, והיינו דהאב נותן לו בהשפעתו מהעצמות שלו ממש שלמע' מכל גילוי הרי דהשפעה זו אינה בערך לגבי מעלת השפעת השכל, מ"מ הנה בזה דוקא נמשך כל העצמות ממש ומה שבא בהשפעה גשמי' זהו מפני שהוא עצמי כהכלל הידוע דכל הגבוה גבוה יותר יורד למטה מטה יותר, וזהו ההפרש בין קיום המצות של האבות אל המצות שניתנו במ"ת דהאבות שהיו קדושים ומובדלים מעניני עוה"ז הרי הגוף לא הסתיר כלל, וגם עניני המס"נ וגודל הנסיונות הי' באופן אחר והמצות עצמן היו ברוחני', ולכן הנה כל ההמשכות שהמשיכו מעצמות א"ס ב"ה הוא רק הארה לבד, ובמ"ת ניתן המשכת העצמות, וזהו ממני פריך נמצא, דאני הוא שכל טובתך מאתי באה, וזהו הטעם מה שהמצות הנה רובם נתלבשו בדברים גשמי', תפילין בקלף גשמי, ציצית בצמר גשמי וכו' וגם המצות דחובת הלכות והמוח דאהוי"ר וידיעת אלקות הנה שיעור מצותן הוא דהאהוי"ר יהי' נרגש בבשר הלב הגשמי באהבה ויראה ממש כמו אהוי"ר גשמי' עכ"פ, דבאמת הנה כל מה שהוא רוחני וגבוה במעלה הוא בתוקף יותר, א"כ האהוי"ר הרוחני צ"ל ביתר שאת ויתר עז מכמו אהוי"ר גשמי', ועכ"פ יהיו נרגשים ממש בבשר הלב כמו אהוי"ר גשמי', וידיעה באלקות הנה שיעור מצוה זו שיהי' נרגש במוחו הגשמי ממש, והוא ע"י גיעה בלימוד מסודר בהבנת הענין בטוב טעם ובהשגת הענינים באלקות מה שאפשר לו להשיג, דהנה ענין האמונה באלקות, עם היות שאמיתתה הוא אמונה פשוטה בלי שום הסבר שכלי כלל, והיא אמיתית האמונה בהוי' אלקינו שהוא אל יחיד בורא עולם ומנהיגו בהשגחה פרטית, אבל עם זה הנה שיעור המצוה היא דכל מה שביכולתו להבין ולהשיג צריך לייגע בזה עד שמוחו הגשמי יבין וישיג וירגיש זאת כמו שמבין ומשיג ומרגיש סוגיא בש"ס ופוסקים, וכמ"ש הרמב"ם יסוד היסודות ועמוד החכמות לידע שיש שם מצוי ראשון, הרי אומר ל' לידע ולא רק להאמין בלבד כ"א על האדם כל א' לפי טיב שכלו ודעתו עליו להשתדל לידע בידיעה שכלית כי הוא ית' ממציא כל נמצא, וכל הנמצאים משמים וארץ ומה שביניהם לא נמצאו אלא מאמיתת המצאו, ואשר הוא ית' אלקי העולם אדון כל הארץ והאדם צריך לייגע מוחו ולהטריח שכלו בהבנת דבר זה בהבנה שכלית, וידיעת דבר זה מ"ע והמצוה באה בהלבשה גשמי' היינו שמוחו החומרי ושכלו האנושי ישיג זאת, והאמונה היא במה שלא יוכל להשיג, וכן התורה הנה מלבד זאת שנתלבשה בהלכות גשמי' להורות כל פרטי דיני

המצות בהסבר שכלי המוכן בשכל האנושי הנה שיעור מצות תלמוד תורה הוא שיהי' הענין שלומד מושג בשכלו בהשגה גמורה כמו שמבין ומשיג דבר גשמי ממש הנה מלבד זאת הרי ענין התורה הוא הלימוד בהתוכן פנימי דכל דבר סוגיא והלכה, שהוא מעין לימוד התורה שבג"ע, דבג"ע לומדי' כל עניני ההלכות בפנימיותן דשם הרי אין הגשמי' דפרה וחמור, או דשנים אוחזין בטלית ומדיינים ביניהם דזה אומר אני מצאתי' וכולה שלי וזה אומר אני מצאתי' וכולה שלי, אלא דשם הוא הלימוד בהענין פנימי דמחליף פרה בחמור, היינו מי שמחליף אופן הבירור דשור שהוא רתיחת הדמים בעניני עולם לאופן בירור החמור דחמרא אפי' בתקופת תמוז קרירא לי', דהיינו דגם כשרואה השגחה פרטית בכל עניניו ומ"מ נשאר קר כחמור לבלתי התעורר לגשת אל הקדש לעבוד את ה' דנת"ל דכל עיקר ענין ירידת הנשמה למטה הוא בשביל תקון הנה"ב ובהנה"ב הרי יש כמה חלוקי מדרי' כמ"ש במ"א, וכל דרגא אם שור שהוא רתיחה או חמור שהוא קרירות יש לו תקון באופן מיוחד, ובוה הוא הלימוד בסוגיא זו דהמחליף כו' מה יהי' משפט הנשמות ההם כו' וכן בהסוגיא דשנים אוחזין בטלית כו' דענין המציאה הו"ע הבירורים דעבודת האדם צ"ל לפעול גם בחברו וחברו בחברו להתקרב אל ה' בקיום התומ"צ, וכאשר שנים באים לעולם האמת ושניהם אוחזים בטלית שהוא האור מקיף של הבירורים זה טוען אני מצאתי' דבהתעסקותו נתקרב זה אל עבודת ה' ולכן הנה כולה שלי כו' וכן הוא בכל סוגיא והלכה שיש בה הפנימי', וזהו"ע מצות תלמוד תורה ללמוד להשכיל ולהבין הפנימי' שבכל סוגיא והלכה, אשר שיעור מצוה זו דת"ת בפנימי' התורה הוא שיהי' הענינים מושגים במוחו הגשמי ממש להיות שבוה הוא המשכת העצמות.

קיצור. יבאר אשר בעצמות התחתון יש גם מעצמות העליון, ויסביר חלוק השפעת השכל והשפעת עצמית, העצמות בא בגשמיות דוקא ולכן המצות צ"ל נרגש בגשם גם מצות אהו"ר, אמונה, ידיעה ולימוד פנימית התורה, ויבאר פנימיות ההלכה דהמחליף פרה בחמור ושנים אוחזין.

(י) והנה המשכת העצמות יכול להיות רק בדברים גשמי', וכמו עד"מ אותי' החותם החקוקות על אב"ט הרי מצד בהירות האב"ט א"א לקרוא אותן ורק כשחותמין על השעוה שבאו על דבר נבדל בריחוק מן האב"ט יכולים לקרוא אותן, דהדוגמא מזה למעלה הוא דחותמו של הקב"ה אמת היינו שם הוי' והו"ע אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקים ותומ"צ הם גילוי שם הוי' שנק' תורת הוי' ומצות ה', והמשכה זו היא דוקא בדברי' גשמי', ובפע"ח שער השבת בכוונת הבדלה אי' דשעוה הו"ע ש"ע נהורין דא"א המאירין בו"ה דשם הוי', דו"ה הם תומ"צ, תורה היא ו' דשם ומצות באות ה' אחרונה דשם הוי' ונק' מצות המלך, ואמר רבינו נ"ע דשבת הוא יומא דמיני' מתברכין כולהו יומין, הנה בעת ההבדלה שיוצא האדם מקדש לחול צריך לקבל עליו עומ"ש בקביעות עתים לתורה וקיום המצות על כל השבוע ואז הוא שעוה, שמאירים לו

ש"ע נהורין גם בכל עניניו, להיות שאז הרי כל עניניו הם כפי הכוונה העליונה וראויים לקבלת הש"ע נהורין דא"א, במילא הנה אז מקבל השפעתו הגשמי ג"כ בדרך מלמעלה מן הטבע בלבושי הטבע להיות דכל ענין הת"מ לעשות את המטה כלי לאלקות, וזהו בשעה שעלה משה למרום קטרגו המלאכים והזכירו רק התוארים דאדם ואנוש ולא הזכירו התוארים דאיש וגבר לפי שתוארי איש וגבר הם תוארי המדות שהם ממעלת המלאכים שהן בעלי מדות, וגבורי כח בעצם מהותן לזה הנה המדות והגבורה מעלה אצלי, אבל תואר אדם שמורה על השכל אצלם אינו מעלה כלל, ומכ"ש אנוש שהוא ענין החלישות שהיא חסרון, וטענתם הוי' אדוננו מה אדיר שמך בכל הארץ, דהנה ארץ היא ספי' המל', ואדיר הוא העלם, דהמלאכים יודעים דההתהוות הוא ע"י ספי' המל' והמל' הוא בחי' העלם ורש"י מטעים זה בפירושו אדיר הוא הרבה בארץ ופי' דשרשה מבחי' מל' דא"ס ולמטה בארץ נרגש יותר תוקף ההעלם, וא"ל הקב"ה למשה החזיר להם תשובה בשביל שיכירו המלאכים מעלת הנשמה שהיא פנימי והנשמות שהם מבחי' פנימית האור הנה הם דוקא יודעים הכוונה פנימית דההתהוות העולמו' והם יודעים דספי' המל' דשרשה גבוה על כל הספירות דהמלאכים דשרשם מהחיצוניות ומקיף אינם יודעים זאת אבל הנשמות יודעים ולכן א"ל הקב"ה למשה החזיר להם תשובה, אמנם מהאי טעמא גופא נתיירא משה שלא ישרפוהו בהבל שבפיהם שהוא או"מ ולא חפץ בזה מב' טעמים, הא' להיותו מקיף וכל מקיף אינו עדיין העצמות כ"א הארה והב' דגם דעלי' כזו היא מדרי' גבוה ביותר אבל הוא ענין פרטי בהנוגע לו לעצמו דלו הי' טוב מזה וכמ"ש במ"א בענין אאע"ה שהי' נדיב בנפשו והוא להיותו משכיל נפלא בהשגת אלקית עכ"ז הניח את עצמו ונתן זמנו וכחו להסביר עניני אלקות לאנשים פשוטים, אשר עי"ז פרסם אלקותו ית' בעולם דזהו מס"נ דנדיבות הנפש וכן הוא במשה שהניח טובו הפרטי ומסר נפשו בשביל קבלת התורה ומסירתה לישראל, א"ל הקב"ה אחוז בכסא כבודי דענין הכסא הוא לשבת דזההפרש בין עמידה לשיבה הוא דכשעומד הרי הראש מוגבה מן הארץ יותר, מכמו בישיבה והיינו דעיקר הכוונה הפנימי' היא ההמשכה למטה, ואז השיב להמלאכים ודוקא בענינים אלו שהסביר להם הכוונה העליונה להיות המשכת העצמות דוקא והמשכה זו היא דוקא בב' תנאים, הא' כשהתומ"צ מלובשים בדברים גשמי, ונשמה המלובשת בגוף תקיים המצות כתקונן ועי"ז דוקא ממשיכים בחי' העצם, והב' כשיש מניעות ועיכובים בהרבה מיני נסיונות והוא עומד חזק ומקיים את המצות או ממשיכים את העצם, וזהו שהשיב להם כלום למצרים ירדתם כי שעבוד מצרים הוא הקדמה למ"ת, דבכדי להיות כלי להמשכת העצם הי' צ"ל תחלה הצירוף דמצרים שהרי הגוף יש בו תערובות טו"ר וגם הנשמה כמו שבאה בגוף באה בהגשמה, ועי"ז הי' בתחלה שעבוד מצרים שהי' כור המצרף ומזכך שיוכלו לקבל את התורה שעי"ז תהי' המשכת העצמות, והיינו דעי' קדימת שעבוד מצרים הי' מ"ת שנא' אנכי הוי' אלקיך דבכאו"א מישראל האיר שם הוי' בנפש

בגילוי, וזהו שא' בילקוט דכאו"א מישראל הי' אומר עמי הדבור מדבר היינו שכאו"א הרגיש בנפשו את השם הוי' שהאיר בנפשו בגילוי, וכן עכשו ע"י עסק התורה מתגלה שם הוי' שבנפש דכל הקורא בתורה הקב"ה קורא ושונה כנגדו, וממשיכים בחי' עצמות א"ס ועל המשכה כזו שייך שיהיו קולות וברקים דהיא הנותנת דלהיות שהי' גילוי עצמות א"ס נאמרו דברים פשוטים שבהן ועד ידן הוא המשכת העצמות ב"ה, וזהו וכל העם רואים את הקולות דהראה להם פלאי פלאים שהוא הגילוי העצמי דאדון הנפלאות בקירוב פנימי וביראה עצמית, ולכן וירא העם וינועו ויעמדו מרחוק שנעשו כל ישראל כלים פנימי' לאהוי"ר אמיתים שיורגשו בבשר הלב ממש.

קיצור. יסביר המשכת העצמי בגשמי מאותיות החותם בשעוה (מאמר רבינו בכוננת שעוה) יפרש פרטי הסוגיא בשעוה שעלה משה למרום, יתרץ הקושיות שבתחלת ההמשך.

— ● —
בס"ד, י"ב תמוז, תש"ו

מ"י יתן מציון ישועת ישראל בשוב הוי' שבות עמו (תהלים י"ד), דפי' הכתוב הוא, דישועת ישראל בא מציון ע"י בחי' ומדרי' מי, שזהו מי יתן דבחי' מי הוא הנותן היינו הגורם שתהי' ישועת ישראל, וצ"ל מהו מדרי' ציון ומדרי' מי, שבהם ועל ידם הוא ישועת ישראל. והנה פסוק זה נכפל פעמים בתהלים, נאמר כאן, ונאמר (בקפיטל נ"ג) מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב אלקים שבות עמו, ואי' במד"ת משל לבן מלך שאירס לבת מלך וקבעו פרוסטגמיא (ומן קבוע) ליום פלוני, בנו של מלך מצפה לשמחתו, בתה של מלך מצפה לשמחתה, ומי מעכב, הוי אומר פרוסטגמיא מעכב, כך הקב"ה מצפה לישועתן של ישראל, וישראל מחכינן לישועתו של הקב"ה, ומי מעכב פרוסטגמיא שנא' כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה (ישעי' סג), וצ"ל דכיון שהקב"ה וישראל שניהם רוצים בגאולה מהו"ע היום שמעכב, והנה בגמרא (סנהדרין דצ"ט ע"א) אי' מאי יום נקם בלבי אי"ר יוחנן ללבי גליתי לאברי לא גליתי, וצ"ל מהו"ע דללבי גליתי ולאברי לא גליתי, והנה כל המשכות וגילויים למטה הוא ע"י עבודת הנשמות דע"י ירירת הגשמות למטה ומתלבשות בגוף ועוסקות בתורה ועבודה הנה ע"י ממשיכים גילוי אורות העליונים דהנה אנו אומרים נשמה שנתת בי טהורה היא, אתה בראתה אתה יצרתה אתה נפחתה בי, וחשיב כאן ד' מדרי' טהורה בראתה יצרתה נפחתה, דטהורה קאי על הנשמה כמו שהיא באצי', דהר' מדרי' טהורה בראת יצרת נפחתה